

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. JUDr. Yvetou Janákovou, advokátkou se sídlem Příkop 27/2a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/174855-921, sp. zn. SZ/MPSV-2016/170003-921, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 2. 2018, č. j. 41 A 65/2016 - 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Yvetě Janákové, advokátce se sídlem Příkop 27/2a, Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **1 300 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Rozhodnutím žalovaného bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), pro opožděnost zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně, KoP Brno-venkov (Kuřim) [dále jen „úřad práce“] ze dne 12. 4. 2016, č. j. 5356/2016/KUR.

Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovateli přiznán ode dne 1. 2. 2016 doplatek na bydlení ve výši 4 150 Kč měsíčně oproti jím požadované částce ve výši 11 370 Kč měsíčně.

[3] Prvostupňové rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno do vlastních rukou dne 25. 4. 2016, přičemž poslední den zákonem stanovené patnáctidenní odvolací lhůty připadl na den 10. 5. 2016. Odvolání bylo podáno osobně až dne 25. 5. 2016.

[4] Krajský soud v Brně ze spisu vedeného u tohoto soudu pod sp. zn. 41 A 66/2016 zjistil, že stěžovatel ze zdravotních důvodů požádal správní orgán podle § 41 správního řádu o prominutí zmeškání úkonu – odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Úřad práce žádosti o prominutí zmeškání úkonu nevyhověl. Z úřední činnosti je mu známo, že stěžovatel se na pracoviště úřadu práce osobně pravidelně dostavuje, tudíž mu není nikterak upírána možnost požadovaný úkon učinit, má možnost nechat se zastoupit, popř. má možnost požadovaný úkon učinit prostřednictvím poštovní zásilky.

[5] K odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu stěžovatel doložil lékařskou zprávu vystavenou dne 26. 1. 2016 praktickým lékařem MUDr. L. P., dle které je jeho zdravotní stav nadále oslaben, není plně kompenzován, je v péči odborné ambulance a jeho stav neumožňuje úřední jednání a podobnou činnost. Doporučeno domácí léčení, při nedodržení riziko zhoršení zdravotního stavu. Potvrzení platilo do stabilizace zdravotního stavu (dle odborné ambulance), výhledově do konce března 2016. Dne 16. 6. 2016 stěžovatel doložil další lékařskou zprávu ze dne 14. 6. 2016 s obdobným nálezem, toto potvrzení platilo výhledově do konce srpna 2016.

[6] Odvolání bylo žalovaným zamítnuto. Potvrzení, která mají prokazovat nezpůsobilost účastnit se úředního jednání, stěžovatel opakovaně a nepřetržitě předkládá správním orgánům již nejméně 2 uplynulé roky, přičemž během této doby soustavně činí úkony – dostavuje se k osobním jednáním, podává písemně různá podání (žádosti, odvolání, žaloby) apod. S přihlédnutím k době, kterou lékařská potvrzení pokrývají, lze považovat tato potvrzení za účelová. Stěžovatel proto neprokázal, že při zmeškání úkonu by překážkou byly závažné důvody, které mu bránily tento úkon v zákonné lhůtě provést.

[7] Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba ke krajskému soudu. Ten usnesením č. j. 41 A 66/2016 - 31 rozhodl tak, že žalobu odmítl. Proti odmítacímu usnesení byla podána kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Ads 150/2017 - 23, zamítl. V odůvodnění NSS mj. uvedl, že rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu podání odvolání může být přezkoumáno toliko v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí žalovaného o odvolání. Pouze v rámci soudního přezkumu tohoto rozhodnutí, a nikoliv rozhodnutí o odvolání proti neprominutí zmeškání úkonu podání odvolání, se může správní soud zabývat důvody, kvůli nimž došlo k marnému uplynutí lhůty pro podání odvolání proti prvoinstančnímu meritornímu rozhodnutí správního orgánu.

[8] Krajský soud se proto v projednávané věci zabýval důvody, které vedly žalovaného k neprominutí zmeškání úkonu. Stěžovatel k tomu u soudního jednání mj. uvedl, že musí věnovat zvýšenou péči o svého syna J. Š. Dále se vyjádřil tak, že jeho psychický stav byl v důsledku velkého množství písemností ze strany úřadu práce prakticky paralyzován,

pokračování

a to vzhledem k tomu, že mu téměř nikdy v jeho žádostech nebylo vyhověno, a to způsobilo, že nebyl schopen v zákonem stanovené lhůtě odvolání proti rozhodnutí úřadu práce podat. Tato skutečnost měla být vzata v úvahu a odvolání, které bylo skutečně podáno dne 25. 5. 2016, mělo být posouzeno tak, že se jednalo o odvolání včasné, věc měla být meritorně posouzena a stěžovateli mělo být vyhověno.

[9] K lékařské zprávě praktického lékaře MUDr. L. P. soud uvedl, že lékařskou zprávu stejného znění stěžovatel předkládá do různých „soudních spisů opakovaně“, jedná se o zprávu velmi obecnou a podle toho, jak často takovéto zprávy dokládá za různá období, by bylo prakticky nemožné, aby v posledních několika letech činil jakákoliv podání, tedy podával jakékoliv návrhy, žádosti, odvolání proti rozhodnutí, či jednal se správními orgány či jednal před soudy. Soud však z vlastní zkušenosti ví, že stěžovatel se soudních jednání zcela pravidelně zúčastňuje, i když má soudem ustanoveného zástupce z řad advokátů, svůj návrh osvětlit soudu mu nečiní žádné potíže, před soudem nikdy neargumentoval tím, že z důvodu své špatné psychiky se nemůže jednání zúčastnit, či nemůže svá podání doplnit apod.

[10] Četnost rozhodnutí, na něž je třeba reagovat, není žádným objektivním důvodem znemožňujícím dodržovat zákonem stanovené lhůty. Syn stěžovatele se blíží téměř věku zletilosti (má 17 let), je studentem střední školy, kterou navštěvuje v Brně, tedy dojíždí z místa bydliště do Brna. Sám stěžovatel navíc uvedl, že spousta lidí by na první pohled na jeho synovi žádné problémy nepoznala, takže je zcela evidentní, že se nemůže věnovat celodenně péči o svého syna, který minimálně v dopoledních, případně i v části odpoledních hodin ve všední dny navštěvuje střední školu.

[11] Stěžovatel nikdy nedoložil žádnou zprávu např. od odborného psychiatra v tom smyslu, že by trpěl takovými psychickými problémy, že by nebyl schopen příslušná podání vůči rozhodnutím správních orgánů či soudů včas učinit.

II. Obsah kasační stížnosti

[12] V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[13] Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje zejména v závěru krajského soudu, že neprokázal, že včasnému podání odvolání bránily závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

[14] Namítá, že v řízení před soudem řádně prokázal, že v období, kdy běžela odvolací lhůta, byl zdravotně indisponován, což mu v kombinaci s péčí o syna bránilo podat odvolání včas. Svá tvrzení doložil zdravotní zprávou MUDr. P. Soudu také objasnil psychické potíže, které u něj úřední jednání vyvolávají, jejich příčiny i průběh.

[15] Měl-li krajský soud o jeho zdravotním stavu pochybnosti, měl doplnit dokazování o lékařskou dokumentaci či posudek lékaře psychosomatické ambulance FN v Brně Bohunicích, kam stěžovatel pravidelně dochází.

[16] V důsledku neúplného dokazování neměl soud pro své závěry dostatek podkladů, čímž byl naplněn také kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[17] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Skutečnost, že odvolání bylo podáno po uplynutí zákonem stanovené lhůty, není mezi stranami sporná. Předmětem sporu je otázka, zda existovaly důvody, pro které mělo být zmeškání úkonu prominuto, resp. zda pro posouzení těchto důvodů měl krajský soud dostatek podkladů.

[21] Stěžovatel se mýlí, domnívá-li se, že krajský soud měl o jeho zdravotním stavu jakékoliv pochybnosti, a proto měl doplnit dokazování. Z podrobného odůvodnění napadeného rozsudku je zcela zřejmé, že krajský soud žádné pochybnosti v tomto smyslu neměl. Naopak dospěl k závěru, že uplatněná žalobní tvrzení jsou nedůvodná, případně účelová.

[22] S věcným hodnocením krajského soudu se NSS zcela ztotožňuje.

[23] Četnost rozhodnutí, na něž je třeba reagovat, nelze vůbec za objektivní důvod svědčící nezpůsobilosti stěžovatele dodržovat zákonem stanovené lhůty považovat.

[24] Z řízení před krajským soudem je nepochybné, že důvodem pro prominutí zmeškání úkonu nemohla být ani tvrzená celodenní péče o nezletilého nemocného syna. Syn je studentem střední školy a minimálně v dopoledních, případně i v části odpoledních hodin ve všední dny netráví čas se svým otcem.

[25] Opakovaně v různých správních i soudních řízeních předkládána velmi obecná zpráva MUDr. P., která měla prokázat zdravotní nezpůsobilost v rozhodné době, není ve spojení s pravidelnou komunikací či dokonce aktivní osobní účastí stěžovatele v řízeních před správními orgány či soudem v téže době, důkazem svědčícím o nezpůsobilosti stěžovatele dodržet zákonem stanovenou lhůtu pro podání odvolání.

[26] Obdobně jako krajský soud se i Nejvyšší správní soud s lékařskou zprávou shodného obsahu pokrývající různá časová období již mnohokrát setkal (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 9 Ads 172/2017, 2 Ads 161/2017 či 1 Ads 6/2017). Argumentaci ohledně zdravotní nezpůsobilosti včetně uvedené lékařské zprávy proto považuje za ryze účelovou.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[29] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 3. 3. 2017, č. j. 41 A 65/2016 - 8, ustanovena zástupkyní pro řízení před krajským soudem JUDr. Yveta Janáková. Dle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle první věty téhož ustanovení, ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[30] Ustanovená zástupkyně učinila v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby náleží zástupkyni stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 1 000 Kč [§ 9 odst. 2, ve spojení s § 7 bodem 3. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem jí tedy za jeden úkon právní služby náleží 1 300 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu